

[Povl Brøndsted]

figur, man dér teoretisk kaldte betalt fritid til uddannelse. Lad os da komme i gang, og I kan bringe mange gode ting med, hvis I vil, i stedet for bare at lade være.

Behnke (FP):

Jeg fristes egentlig til at indlede mit indlæg med at udtrykke undren over, at regeringen ikke har valgt at kalde dette lovforslag for »betalt frihed til uddannelse«. For betalt frihed til uddannelse havde da i det mindste været ærlig snak; det er noget, folk kan forstå, og det er noget, det er muligt at tage stilling til. Men det skyldes vel nok, at regeringspartierne Venstre og Konservative skal have mulighed for at overleve på såvel deres interne som deres eksterne vælgerforeningsmøder.

Når jeg nævner Venstre og De Konservative, er det ingen tilfældighed, for da vi havde første behandling af tre lovforslag om betalt frihed til uddannelse den 17. marts 1988, var de to partier enige om at fordømme noget sådant. Jeg skal senere advokere for, at dette lovforslag er nøjagtigt det samme som forårets socialistiske forslag.

Dengang sagde fru Pia Christmas-Møller på vegne af Det Konservative Folkeparti – Folketingsstidende 1987-88, 1. samling, sp. 8550:

»Er det ikke gået op for SF, at vores omkostningsniveau skal nedbringes og ikke øges for at sikre danske virksomheders konkurrenceevne og dermed danske arbejdspladser?«

Venstres ordfører var fru Britta Schall Holberg, og hun sagde (sammesteds sp. 8558):

»Derfor bliver vi nødt til at sige, at der ikke er råd til den ekstravagance.

Jeg ser heller ikke, at der er sagligt belæg for den, når der er så stor søgning til alle de former for uddannelse uden for arbejdstiden, som der er i dag.«

Samme fru Britta Schall Holberg siger (sammesteds sp. 8557):

»Til det er der i år afsat 50 mio. kr. til startfasen. Men SF lægger jo ikke skjul på, at det kommer til at koste store summer i de kommende år.«

I dag behandler vi et forslag fra regeringen, altså De Konservative, Venstre og De Radikale, om betalt frihed til uddannelse, men med et nyt stykke karamelpapir som indpakning, og det på trods af, at såvel Venstre som De Konservative i marts måned sidste år kun havde advarende tale tilovers for tre lignende forslag.

Det foreliggende forslag regner som SF-forslagene med, at opstartudgifterne er på 50 mio. kr., og at der skal tilføres flere penge fremover. Forslaget taler om, at det kun er første trin på vejen, og at det er arbejdsmarkedet, der skal betale udgifterne ved forslaget. Man kan selvfølgelig anføre, at de 50 mio. kr. kommer fra statskassen, men i den forbindelse vil jeg erindre om, at de penge, der ligger i statskassen, såmænd også kommer fra produktionen – igen alt samme noget, som Venstre og De Konservative advarede imod i marts måned, for fru Pia Christmas-Møller ramte jo rigtigt, da hun sagde, at erhvervslivet ikke kan betale dette her vanvid, uden at konkurrencesituationen ville blive forværret.

Jeg kan ikke lade være med at spørge, hvad det er, der har fået Venstre og De Konservative til nu 10 måneder efter, trods alt det der er sket siden, at mene, at konkurrenceevnen nu kan tåle dette øksehug. Jeg er dybt skuffet over, at såkaldt erhvervsvenlige partier som Venstre og De Konservative er blevet besnakkede af De Radikale til at stå model til dette makværk af et forslag.

Men hvad med selve behovet for at få videre- og efteruddannet befolkningen? Har Fremskridtspartiet da fuldstændig glemt det? Her er svaret, at det har vi ikke. Men lige så vel som vi ikke har råd til en Storebæltsforbindelse, til TV 2 og vanvidsmiljøplanen, hybridnet og 850.000 offentligt ansatte, har vi altså heller ikke råd til dette forslag. Havde vi droppet ét eller flere af de andre milliardprojekter, kunne det godt være, vi havde haft nogle flere penge til at uddanne befolkningen for i dag, men det har vi ikke gjort, og kendsgerningen er, at der ingen penge er til stede.

Derfor afviser Fremskridtspartiet lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Dette lovforslags formål er at give voksne lønmodtagere, selvstændige erhvervsdrivende og medhjælpende ægtefæller med kortvarige uddannelser mulighed for at deltage i almen- og erhvervsrettet undervisning i arbejdstiden. Det offentlige giver her økonomisk støtte svarende til højeste sats for arbejdsløshedsdagpenge i et tidsrum svarende til 16 uger på fuld tid inden for en periode på 2 år.